

видъ на кржгли буци, — такива сж ценнитѣ свойства на кремъка.

Не е чудно, че още когато билъ въ полудиво състояние, човѣкътъ започналъ да използва кремъка, търсилъ неговитѣ находища, добивалъ го по първобитенъ начинъ, правилъ нѣщо като работилници за неговата обработка, а когато всичкитѣ кремъкъ се изчерпвалъ, напушалъ своя бивакъ, за да си търси ново иѣсто.

Следъ като човѣкъ се научилъ да добива метали — бронзъ, медъ и желѣзо, тогава той за дълго замѣнилъ каменитѣ орждия — ножъ, чукъ и стрела съ метални издѣлия.

Ала ето че пакъ се явила нужда отъ кремъка, за да се направи огънь; въ всѣкидневния градски и селски животъ кремъкътъ игралъ своята роля, докато бележитото откритие на барута го направило отново частъ отъ оржжието. Въ пишевитѣ, пистолетитѣ, чугуненитѣ топове и оржжия пакъ започнали да поставятъ кжсчета отъ кремъкъ, щото при бързъ ударъ ъ стомана да се появятъ искри. Отново започнали да добиватъ кремъка отъ неговитѣ мѣстонаходища, да му даватъ особена плоска форма, и много стотини хиляди такива кремъци се обработвали въ разнитѣ части на Европа, като се правили смъртоносни орждия за взаимна борба.

Странна е историята на кремъка — този толкова простъ и обикновенъ камъкъ: сега той на малцина е нуженъ, само голѣмитѣ хубави топки служатъ въ мелницитѣ за мелене на различни вещества, а отдѣлни твърди кжсове се използватъ отъ химичнитѣ заводи. Вече не е нужно да го носимъ въ джеба заедно съ огниво, кжсъ праханъ или памукъ.